

Efeze 3:8-10

Paulus als voorbidder

1 nederigheid

2 vurigheid

3 gerichtheid

Gemeente,

Er zullen er wel zijn onder ons die regelmatig bidden voor de kerk. Eigenlijk moeten we natuurlijk allemaal kunnen zeggen: 'ja, zeker, dat doe ik.' Want je neemt in de kerk, plaatselijk, landelijk zoveel lauwheid waar, zoveel verdeeldheid, zoveel aardsgezindheid, zoveel verstarring ook weer. En daarom bid ik om herleving, opwekking. Dat God met Zijn Geest heerlijk en machtig werkt in gezin, gemeente en kerk. Nou, als we daarom bidden zijn wij in goed gezelschap. Paulus deed het ook en zal in het slot van Efeze 3 dat ook onder woorden brengen. Vers 14-21 zijn Paulus' gebed om opwekking en vervulling van Zijn Gemeente.

Het is ook eigenlijk wel heel erg als wij dat niet doen. Als de toestand van Gods kerk op aarde niet ons gebed bepaalt. Als we dus alleen om voortgang van ónze zaken zouden bidden, onze studie, onze vriendschappen, ons werk, onze gezondheid. En de voortgang van Góds zaak zou buiten onze gezichtsveld staan..... Dan moeten we toch hoognodig in de leer bij het 'Onze Vader'. Uw Naam, Uw rijk, Uw wil.

Bidden voor de kerk dus. Maar voor Paulus dat gebed gaat neerschrijven, komt hij, geleid door de Heilige Geest, eerst op wat anders. Komt hij op zijn eigen positie en zijn eigen roeping in de kerk. Dan leren we Paulus kennen als bidder. Wat voor man is hier aan het bidden, wat zijn houding, zijn motief? En dat is daarom zo belangrijk omdat de kracht van het gebed niet zozeer zit in de mooie woorden en vormgeving. Nee, de kracht van het gebed zit hem veelmeer in de houding van de bidder. Niet de gaven om te bidden, maar de gezindheid van de bidder. Het gebed is de pijl. De gezindheid van de bidder is de boog. Hoe dieper het koord van nederigheid, hoe hoger de boogpunten van vurigheid en gerichtheid op God, des te meer kracht heeft de pijl van het gebed

1 nederigheid

En het eerste wat Paulus dan laat merken is zijn nederigheid. Hij noemt zichzelf in vers 8 de minste van al de heiligen. Letterlijk: de mindere dan de minste. In I Corinthe 15 vers 9 komt ook zo'n uitdrukking voor: ik ben de minste van al de apostelen. Hier is het nog sterker: de mindere dan de minste van al de heiligen. En in I Timotheus 1:15 trekt Paulus het nog breder: daar gaat het niet over apostelen, niet over heiligen, gelovigen, maar over zondaren: van welke ik de voornaamste ben. Uit die teksten blijkt ook waarom Paulus zich zo ziet: omdat ik de gemeente Gods vervolgd heb, een godslasteraar en

verdrucker ben geweest. Paulus wist: dat is mij vergeven, God gedenkt daar nimmermeer aan, maar zelf kon hij het niet vergeten. Hield het hem klein. Dat denken aan hoe hij was geweest. Dat weten andere mensen vaak niet, maar zelf weten we het toch nog wel? Willen we het toch ook wel weten? Zodat we op anderen niet neer kunnen kijken, niet uit de hoogte kunnen doen. En we ons klein weten, ons schamen kunnen en nooit op een ander neer kunnen zien. En als je niet zo'n verleden hebt? Altijd toch al netjes leefde, of van kinds af aan de HEERE kennen mag? Nou, dan nog weet je van jezelf dingen die je van een ander niet ziet. Van een ander weet je alleen de buitenkant. Maar van jezelf heb je ook naar binnen leren kijken. En wat je daar ziet en tegenkomt. Erger dan wat je van anderen ooit gezien hebt, toch? Vergelijk het met een container. De buitenkant van een container ziet er soms best netjes uit, hooguit komt er vuil onder het deksel door of steekt er boven uit. Maar je eigen container die heb je van binnen gezien. Verschrikkelijk. De buitenkant van een andermans leven ziet er mooier uit dan de binnenkant van mijn gedachten en begeerten. Van welke ik de voornaamste ben. Hoe dieper het koord van nederigheid, hoe meer kracht de pijl van het gebed heeft.

Vanuit deze beleving kan Paulus schrijven in vers 8 over: mij is deze genade gegeven. Dat noemt hij ook in vers 2: de genade Gods die mij gegeven is en in vers 7: naar de gave der genade Gods die mij gegeven is. Als we zo zouden vragen: wat is de genade aan Paulus bewezen, dan zouden we waarschijnlijk zeggen: dat hij bekeerd is, op weg naar Damascus is stilgezet en omgekeerd door God. Maar dat blijkt hij hier niet te bedoelen: hij bedoelt er hier mee met die 'genade': dat hij een dienaar van het Evangelie is geworden voor de heidenen. Wat een gave, wat een genade, wat een vreugde.

En dan te bedenken dat die roeping Paulus nogal wat gekost heeft: Wat een ontberingen, stokslagen, vervolgingen, stenigingen, gevangenschappen, en ook nu zit hij gevangen, in Rome waarschijnlijk. Nou, dan gaat het plezier van je werk er meestal wel af. Als je je werk doet, maar je krijgt allerlei narigheid erop: allerlei vergunningen, allerlei kortingen op inkomsten allerlei beperkingen, tegenwerkingen, dan krijg je iets: de aardigheid gaat er wel af zo. Maar zo niet bij Paulus. Dat God nu uitgerekend hem tot apostel heeft verkoren is zo groot, dat is zo'n geschenk, dat is het wel waard. Dus Paulus noemt het allebei een geschenk. Hij redeneert en beleeft het niet zoals zo makkelijk gebeurt: ja, dat je vergeving krijgt is een geschenk. En ja, daar mag wel wat

tegenover staan natuurlijk. Dat je Hem dient. Dat je wat terugdoet. Maar als er dan narigheid op volgt, of tegenwerking dan vraag je je af: waarom nou, juist degene die God dient krijgt de klappen. In plaats van een vergoeding komt er juist een beproeving.

Maar zo beleeft Paulus dat niet: het is allebei een geschenk: de vergeving van God is een geschenk en de dienst aan God is ook een geschenk. Dat ik dat doen mag. Dat Hij mij, de mindere dan de minste dat vergunt is ook genadegave. Zo groot, dat mag het lijden waard zijn. Dat ik, de grootste der zondaren Hem dienen mag, is mij alles waard: vervolging, verdrukking, stokslagen, gevangenschap: alles. Dat is nederigheid: HEERE, dat ik U dienen mag, dat U voor mij nog een plekje had in Uw rijk. Misschien een moeilijke plaats, een plaats van pijn en moeite, maar een plaats in Uw rijk. Ik. Voor mij, de grootste der zondaren.

Nederigheid. Dat is de geur die een gebed Gode aangenaam maakt. Deze ootmoed is de lieflijke reuk die God behaagt. Als de HEERE dat ahw ruikt in onze gebedsgestalte dan is het Hem zo aangenaam. En weet u wat de nederigste zegt: kon ik maar nederiger zijn en me nederiger voelen.

En als deze nederigheid, ootmoed niet meer beleefd wordt, dan doet God het nooit goed, willen we een andere plaats hebben in Zijn rijk, vragen we ons af waarom het zoveel kosten moet, en hoe het toch kan dat ik die Hem dien juist zoveel mee moet maken. En ons gebed wordt de HEERE onaangenaam. Gaat walmen en roken.

2 vurigheid/bewogenheid

Dan het tweede: vurigheid/bewogenheid van het gebed. Want Paulus heeft het ook over de inhoud van zijn roeping als dienaar van het Evangelie. Die is, vers 8, om door het Evangelie te verkondigen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus. Daar horen we al iets in dat Paulus er door overstelpt is. Onnaspeurlijke rijkdom: niet te bevatten, niet te peilen hoe rijk Christus is.

Wat die rijkdom is werkt Paulus uit in vers 9: nl de gemeenschap der verborgenheid. Die verborgenheid heeft Paulus in vers 2-6 genoemd: dat nu ook de heidenen mede erfgenamen zijn van het eeuwige leven, mede leden van het lichaam van Christus, en mede deelgenoten van de belofte van de Heilige Geest. God had Zich dat al voorgenomen eer de wereld was, maar eeuwenlang onder het Oude Testament bleef dat verborgen, maar nu, met Pinksteren is het onthuld, verkondigd: ook

heideneen mogen met Israël delen in hetzelfde heil. In Christus. En dan werkt Paulus dat nog uit wat dat inhoudt in vers 12: in Christus, in Welke wij hebben de vrijmoedigheid en de toegang met vertrouwen door het geloof aan Hem. Dat is het nu: die rijkdom, die onnaspeurlijke rijkdom.

Wat is die rijkdom dan? Dat er in Christus vrijmoedigheid is. Dat wij die in Christus hebben. En vrijmoedigheid betekent eigenlijk: bevoegdheid om te spreken of te stemmen. Kijk, als er verkiezingen zijn krijgt elke Nederlander van 18 jaar en ouder een stemkaart. Bevoegd om te gaan stemmen, om je uit te spreken. Onder de 18 heb je die bevoegdheid niet. Zo kun je ook vergaderingen hebben waarbij leden van de raad, gemeenteraad mogen spreken. Anderen mogen wel erbij zijn, maar hebben geen spreekrecht. Dat is vrijmoedigheid: bevoegdheid hebben om te spreken. Zo hebben alle gelovigen in Christus de bevoegdheid om te spreken tot God. Hem 'Abba, Vader' te noemen. Hun harten voor Hem uit te storten. Van Hem alle goeds te begeren. Of zij van die bevoegdheid ook gebruik maken, ja dat is nogal eens een punt, maar ze hebben die vrijmoedigheid, die bevoegdheid wel: elke dag, ieder uur, ieder ogenblik.

En zo hebben wij ook de toegang met vertrouwen. Vergelijk het misschien met de koningin. Daar kun je niet zomaar naartoe gaan in haar paleis: je hebt een poort die op slot zit, er staan wachtposten, één keer, twee keer. Als gewoon burger kun je niet zomaar even bij de koningin binnenlopen. Je moet heel wat hekken en wachtposten langs en door. En een gewoon burger als u en ik word bij de eerste wachtpost al teruggewezen. God. De Koning is ook omringd met hekken en wachtposten. Storm, onweer, bliksem omringen Hem. Een vuurgloed, een aardbeving, een storm. Engelen zijn rondom Hem. Als het ware wachtposten. Die controleren op heiligheid. En als ik al zou durven toegaan, dan zou ik bij de eerste wachtpost teruggewezen worden. Maar in Christus Jezus hebben wij de toegang met vertrouwen tot God. Alle engelen wijken, alle bliksems en stormen stillen: want in Christus heb ik toegang. In Christus: Die door Zijn lijden en sterven gerechtigheid verwierf. En Die na Zijn opstanding is opgevaren ten hemel en is toegegaan tot God. En in Hem mag ik ook. In gemeenschap met Hem. Verbonden met Hem. Me Hem overgevend, Hem aanroepend, Hem smekend, Hem in de armen vallend. Heb ik toegang tot de Vader.

Dat is de onnaspeurlijke rijkdom van Christus. Vrijmoedigheid

en toegang met vertrouwen tot God hebben. Dan proeven we Paulus' vurigheid en bewogenheid. Dat is toch wat! Die toegang, die vrijmoedigheid en door God aangenomen, als kind aangezien te worden, aan Zijn hart te rusten. Zijn harteklop en stem te horen: Ik heb u lief met eeuwige liefde, Ik heb u plaats bereid in het Vaderhuis. Eens zult u eeuwig met Mij zijn. Weten we daarvan? Kennen we dat?

En dat doet Paulus vurig en bewogen bidden: o Heere, geef dat zij allen dat kennen mogen. Dat ieder gemeentelid dat weten mag en ondervinden mag. Dat elke gelovige daar ook dagelijks gebruik van zal maken. Wat zijn zij arm, die hier buiten staan. Zij zijn ver van God, kinderen des satans, vreemden van U, hebben geen toegang tot U. Hoe hoger de vurigheid is, hoe meer kracht het gebed heeft.

Daar staat nog iets voor: Paulus heeft het erover dat het zijn roeping is om, begin van vers 9, allen te verlichten wat die gemeenschap met die rijkdom in Christus is. Om allen te verlichten. Daar zitten twee kanten aan. Als je blinde mensen in donker hebt, moeten er twee dingen gebeuren: er moet licht aangedaan worden én die blinde ogen moeten ziende worden. Die onnaspeurlijke rijkdom in Christus moet en mag verkondigd worden, maar ogen moeten ervoor geopend worden. En dat leert ons ook de vurigheid en bewogenheid van het gebed voor de kerk. Dat het is: bid en werk. Ook dat werken: om die rijkdom van Christus te verkondigen, te laten verkondigen. Niet als apostel der heidenen, maar ieder op zijn of haar plek. In huis, gemeente, Koninkrijk. Maar dan niet als een blinde die over kleuren spreekt, maar als iemand die er zelf vol van mag zijn. Die weet wat het is om toegang tot de Vader te hebben. En ook het gebed Heere, wijs mij een plek aan, Uw plaats voor mij bestemd. Waar U het maar wilt. Misschien evangelisatie of zending. Het is valkuil om te bidden zonder te werken. Zelf er niets voor over te hebben. Zelf mag het geen tijd, geen geld, geen inzet kosten. Maar dan wel bidden of God het wil doen....

Maar ook andersom: bid en werk. Bid. Want anders is alles vruchteloos. Ook van de liefste mensen geldt, van je eigen kinderen geldt: blind. Geen gezicht en gevoel voor die rijkdom. En die ogen openen dat kan ik niet, dat kan een mens niet. Dat kan alleen de HEERE. HEERE, opent U de ogen, verlicht harten en ogen om te zien de rijkdom van Christus. Dat is zo nodig dat U dat doet. Want anders is alles vergeefs. Er is de valkuil van werken zonder bidden. Van de gedachte dat als wij nou aansprekend vertellen, als wij nou indringend op het hart

binden. De valkuil van zo druk zijn met werk in Gods rijk dat het gebed voor Gods rijk erbij inschiet.

3 gerichtheid

Het derde: de gerichtheid van het gebed. Want in vers 10 vertelt Paulus wat de bedoeling, het doel is van zijn apostelschap, van het verlichten van allen welke die rijkdom van Christus is. Het doel is, vers 10, opdat door de Gemeente bekend gemaakt word aan de overheden en machten in de hemel de veelvuldige wijsheid God. De veelvuldige wijsheid van God. Die wijsheid van God is veelvuldig, breed uitwaaiend: dat is Zijn wijsheid om Joden en heidenen in één lichaam te vergaderen waarvan Christus het Hoofd is. Dat Hij door de dwaasheid van het kruis overwinning laat prediken. Door de dwaasheid der prediking zondaren bekeert. Dat Hij rechtvaardigt om niet en zo ook heilig leert leven. Dat Hij volken leidt en dan hier dan daar Zijn Woord brengt. Dat Hij mensenlevens leidt om vatbaar te maken voor het Woord. Wijsheid Gods die ons verstand te boven gaat. Veelvuldige wijsheid.

De Gemeente verkondigt die wijsheid Gods. Doordat zij er is. Het bestaan van een gemeente is een bewijs en ten toonstelling van die wijsheid Gods. Maar ook door hoe zij is, door hoe zij leeft en spreekt en doet. En het doel is dat de gemeente die wijsheid bekend maakt aan de overheden en machten in de hemel, in de hemelse gewesten, in de lucht dus. Die zijn er in twee soorten: kwade machten, boze, gevallen engelen die aan satans kant staan. En goede engelen, Gods engelen. Als nou de gemeente door haar bestaan en leven Gods wijsheid bekendmaakt dan zullen de kwade engelen voor God moeten buigen. Knarsetandend moeten erkennen dat Hij Overwinnaar is. Wel moeten erkennen dat dat zo is. En de goede engelen zullen zich verblijden. Er zal blijdschap in hemel zijn en zij zullen God loven en verheerlijken om wat zij zien van Zijn wijsheid en macht in de gemeente.

Dus de bedoeling is dat je als gemeente als christen zo leeft dat de kwade engelen God verheerlijken doordat ze moeten buigen. En de goede engelen God verheerlijken doordat ze Hem prijzen en lofzingen. Nou, als de engelen naar ons leven kijken, persoonlijk, in huis, in gemeente, hebben de boze engelen reden om te knarsetanden? OM te moeten erkennen: de HEERE is God? En hebben de goede engelen

reden om God verblijd te loven en te prijzen? Komen er mensen tot bekering? Nemen gelovigen toe in heiligheid en getuigenis?

Want het leven van de gemeente, van personen, gezinnen, en gemeente als geheel is bedoeld als een spiegel waarin de engelen Gods wijsheid kunnen zien. Maar hoe vaak is die spiegel beslagen? Gods werken en wijsheid zijn er zo slecht in te zien. Zo overheerst door allerlei zaken die het zicht op Gods werk benemen. Hoe vaak is die spiegel bekrast? Doorkruist met dingen in leven en daden en woorden die er een kras op zetten. Hoe vaak zien de kwade engelen dingen of horen ze geluiden waardoor zij blij zijn en opveren? Hoe vaak zien de goede engelen dingen waar zij bedroefd om zijn en verdrietig?

Daarom heeft Paulus zo gebeden en gewerkt. Omdat de welstand van de Gemeente tot eer van God is. Kwade engelen die zich moeten buigen en goede engelen die zich verblijden: dat is Gods eer. En daar gaat het om. Dat U HEERE eer ontvangt. HEERE, wilt U mijn werk in Uw rijk zegenen, wilt U de gemeente doen opleven en herleven. Opdat U eer ontvangt van de engelen! De gerichtheid van het gebed. Op Gods eer gericht.

Hoe hoger die punt van gerichtheid op God is, hoe meer kracht de pijl van het gebed heeft.

Wat gaat het vizier daar makkelijk vanaf. Dan blijft Gods eer buiten beeld. Geen oog en hart en gevoel voor. Het draait om mijzelf. Om onszelf. Wat mensen van ons zullen zeggen. Van ons gezin zullen zeggen. Van onze gemeente. En dan voel je je zo gauw zelf tekort gedaan en gekrenkt. Dat je niet genoeg waardering ontvangt, en dat het je moeite voor niks gekost heeft. Waar is de gerichtheid op God? De zorg om Zijn eer?

Gemeente, bidden voor de kerk. Nederig, vurig en bewogen, gericht op Gods eer. Dat geeft het gebed kracht, dat maakt het aangenaam voor God. Hoe dieper het koord van nederigheid, hoe hoger de punten van vurigheid en gerichtheid op God zijn, hoe meer kracht het gebed heeft.

Misschien zegt u wel: het is maar goed dat een Ander is Die voor de Kerk bidt. Dat daar Jezus Christus is, Die altijd leeft om voor de Zijnen te bidden. Die altijd volmaakt bidt. Die nederig was in Zijn leven en Gods wil deed. Die vurig en bewogen bidt. Die gericht op Gods eer bidt. En Die altijd bidt. Wat goed dat Hij bidt voor de Kerk. En dat ik mag bidden: Heere Jezus, leer mij bidden. Nederig als U, vurig en bewogen als U, gericht op de Vader als U. Leer mij bidden voor Uw Kerk, Uw Gemeente.

Amen